

Claudio Barrera

Ranimats de l'anestèsia cinematogràfica estiuenca i del col.lapse efectista i tremebund a què ens tenia rellegats d'un temps ençà el cine americà de rabiosa actualitat, a la fi va arribar la tardor, i imitant els postulats publicitaris d'uns grans magatzens ha arribat amb gust "canyí".

I "canyí" entre els canyís. Almodóvar amb la seva *Carne trémula* escarrufa les pells amb una història que contrasta

Rendell, és un "collage" de gèneres policíaco-eròtico-thriller-tragèdia-drama, amb una pretesa autonomia de moral i impudícia, presenta una estructura circular en la qual els homes tenen el protagonisme i suporten el pes emocional, fins ara vedat de dones. *Carne trémula* és el primer treball en què no hi participa cap dels seus fetitxes habituals, llevat del tradicional "cameo" "del seu germa Agustín, que fa de paleta. Causa una certa perplexitat la vinculació de la trama amb una història de llibertats a les darreries del franquisme, l'aparent relació amb un conflicte sociopolític com vol al començament i al final, no s'entén ni es justifica gaire. No hi estic molt convençut. L'homenatge a Buñuel, amb diverses seqüències inserides dins la història que viuen els personatges, li permeten una llicència de categoria i profunditat al film.

El nostre estimat Agustí Villaronga s'espolsa la patinada de *Pasajero clandestino*, 99.9 és un inquietant thriller, ple de suspense i elements fantàstic, impecablement dirigit i millor interpretat, que aconsegueix posar la pell encara més escarrufada que no la tremolor d'Almodóvar. El climax i la intriga sobrenatural que aborda successos paranormals amb un vernís terrorífic i claustrofòbic, s'aguanta des del començament fins al darrer moment.

Capítol a part i honorífic, tot i que en aquest cas *british*, però també "canyí", per aquell afany de retratar un cine personal com el britànic, destaca *Full Monty*, pel.lícula de baix pressupost i zero pudor. Aquesta comèdia proletària, gènere sorgit els anys 80 com a reflex de la crisi britànica postindustrial que tan bons exemples ha produït a títols com *Café Irlandès*, *Riff-Raff*, *La Camioneta*, o la més recent *Tocando el Viento* (amb la qual té molts d'elements d'encontre i a la vegada de distanciament), es podria qualificar com una comèdia més de realisme social, que el cine britànic gusta d'usar i abusar.

Salvant les distàncies dels defectes de forma, i els derivats de l'escàs pressupost, val la pena destacar amb escriure

la varietat del seu registre emocional, el convenciment efectista i la commovedora història d'uns personatges que conformen una heterogènia *troupe* disposada a "donar-ho tot", potser perquè no els queda "res" ni tan sols autoestima, davant de 400 dones. Són autèntics desemparats i prototipus del realisme social de l'herència thacheriana. El to xerraire, audaç i mordaç, amb un pèl de "sex-appeal", no n'amaga les tragèdies personals i proposa una reflexió sobre la manera com els homes, i en particular els desocupats es veuen forçats a trobar l'energia per reinventar-se a si mateixos en un món en què el seu paper dins la societat s'està posant en entredit. Efectiva, en aquest manifest de cine de classe obrera, l'original manera d'iniciar el fim amb un documental que exposa les delícies de Sheffield, antany un important centre siderúrgic del Regne Unit per donar pas a un present en el qual, d'entre les runes d'una fàbrica, uns lladres ocasionals roben unes bigues d'acer per vendre-les. A favor seu i per apuntar el to d'optimisme, contribueix el fet d'haver estat rodada en primavera, refusant els dies plujosos i grisos típics d'UK. Cada vegada que veig el "tràiler" d'una comèdia abans d'estrenar, amb pinta "divertida", gags originals i pretesa gràcia, sospito que la pel.lícula no anirà molt enfora d'aquestes "gracioses" seqüències; i és que els anuncis de "promo" ben considerats no enganen, sinó que ensarronen. I els meus dubtes raonables es confirmen quan vaig veure *La boda de mi mejor amigo*, amb pretensions d'alta comèdia i aspiracions a treballs referits de Blake Edwards, Peter Bogdanovich o Billy Wilder, però on l'alçada s'arrufa fins a reduir-se a un nivell i un context en el qual el luxe i l'opulència són la simple justificació d'una trama d'una boda a la *high society* de Xicago. Res a veure amb el que s'havia promès, i el resultat és un treball tou, amb cares maques. Una vegada més es constata la decepció, gairebé amb moralina de proverbi xinès, en la qual els realitzadors de talent es desinflen en el moment de moure els fils i els doblers que Hollywood els ofereix. Benvingut al club Sr. P.J. Hogan. Gangues de l'ofici. ❖

99,9

la fatalitat i el colorisme, una feina diferent i que per això produeix un cert neguit en aquells que esperen veure un més difícil encara. *Carne trémula*, inspirada-afusallada en l'obra de Ruth

RANDOLPH SCOTT: Que els comanxes li prenguin a un la dona, és desagradable; però que li prenguin a un un altre home blanc, això ja és pitjor.
Estació comanxe, de **Budd Boetticher**.